

Då smälter det frusna - När Herren åter upprättar sitt folk

Bidrag från Bengt Pleijel
2012-01-09
Senast uppdaterad 2012-02-11

När Herren åter upprättar sitt folk

{biblink}En provöversättning av Psaltaren ligger på mitt bord. En för-nyande friskhet slår emot mig i en av psalmerna. Den handlar om hur Guds folk upprättas.

När Herren åter upprättade Sion,
då var allt som om vi drömde:
vi skrattade, vi sjöng av glädje
och jublet steg från våra läppar.
Då sade man bland folken:
Herren har gjort stora ting med dem!
Ja, Herren gjorde stora ting med oss,
och därför var vi glada.
Herre, upprätta oss åter,
liksom du ger liv på nytt åt strömmarna i Negev.
De som sår under tårar skall skörda med jubel.
Gråtande går de och sår sin säd.
Jublande kommer de
och bär sina kärvar.
(Psalt 126)

När det sägs att "Herren upprättade Sion" visar en fotnot att grundtexten inte klart anger om det är fråga om förfluten tid eller framtid. Vi har full rätt att läsa denna psalm som en pro-fetia om vad Herren gör och vill göra med Guds folk idag.
Herren vill något med sitt folk — alla dem som i tro och kär-lek hör ihop med honom. Han vill upprätta det.
Rättning uppåt. Guds folk!
Se vad Herren vill göra bland oss i dessa dagar!
När Herren upp-rättar måste han först upp-räta.
Guds folk går där nedböjda. Med blickarna nedåt. Fixerade vid svårigheterna.
Förlamade av motsättningar. Trötta, missmodiga...

När Herren upprättar och upprätar är det ett kors som glim-mar till i vårt mörker.
Golgata kors — närvarande här och nu. Någon stiger ned från detta kors och går omkring ibland oss. Så fort han ser någon som vill släppa sin synd, ropar om hjälp i sin nöd och sträcker sig mot korset, då sker något. Han bö-jer sig ned. Han tar denna nöd, denna synd, denna skam in i sig. Hans kropp skälver av smärta. Ett nästan outhärdligt li-dande. Han tar vår nöd in i sig och bär den bort. Vi vet inte vart... När han sedan kommer tillbaka har hans smärta för-svunnit. Vi ser en himmelsk utstråling. Ansiktet lyser...

All förnyelse börjar vid korset.
När vi i våra etablerade församlingar öppnar oss för honom som dog och uppstod för oss då börjar något hända i oss och ibland oss.
De som varit med om det kan berätta om det.
Det var så fantastiskt. Så otroligt. Vi kunde knappast tro det. Missmodet blåstes bort. Bördorna försvann. Tröttheten glömdes bort och våra hjärtan fylldes av kärlek och lovsång och utsäglig glädje. Vi gav varandra kravlösa blickar, vi tog varandra i händerna och vi fick en sådan kärlek till varandra...

då var allt som om vi drömde:
vi skrattade, vi sjöng av glädje

och jublet steg från våra läppar.

De heliga var inte längre de förfärliga som jag retade mig på, utan "de heliga som finns i landet, de är de härliga till vilka jag har allt mitt behag" (Ps 16:3)

Då var det som om våra icke-kristna vänner häpnade och undrade: Vad är det som håller på att ske med de kristna i gamla Sverige? Något är på gång både i statskyrka och i fri-kyrka.

Herren har gjort stora ting med dem!
Ja, Herren gjorde stora ting med oss,
och därför var vi glada.

En fotnot i provöversättningen anger att orden "då var allt som om vi drömde" också kan översättas: "Då var det som om vi fått hälsan åter". Det friska livet, hälsan kröp in i Guds folk.

De andliga sjukdomarna försvann.

Blodbristen — den försvann.

Blodbristen gjorde ju alla så trötta. Man släpade benen efter sig. Orkade inte mer.

Men Guds folk fick en ny blodöverföring därför att man lär-de sig att börja på nytt vid Jesu kors. Man tog med en ny glädje emot Kristi lekamen och blod i den heliga nattvarden.

Andnöden — den försvann.

Andnöden gjorde alla så andfådda.

Man pressade sig till det yttersta i sin duktighet.

Men Guds folk lärde sig lyssna på Guds Ande och låta sig dri-vas av

Guds Ande. Då blev det slut med flåsandet i försam-lingarna.

Undernäringen — den försvann.

Man hade så länge tittat på middagsbordet men inte ätit. Man hade lyssnat på "betraktelser" i stället för att äta ordet. Man upptäckte på nytt att Guds ord är " liv för envar som finner dem och en läkedom för hela hans kropp" (Ords 4:22).

Man upptäckte på nytt källsprungen och man sträckte sig med en ny iver mot Herren:

Herre, upprätta oss åter,
liksom du ger liv på nytt åt strömmarna i Negev.

Men något mer hände också.

Guds folk sträckte sig ut mot sina icke-kristna vänner.

Man vågade berätta om Jesus.

Ordet om honom såddes ut.

När man vågade lämna sin egen nöd till Jesus fick man nöd för andra. Man fick dela Jesu nöd för dem och se dem med hans öga och med hans möjligheter.

Det man då upptäckte var att Jesu kärlek var så varm och Jesu nöd så stark och Jesu smärta så stor för dem. Och han kallade dem att dela denna bördas tyngd och smärta (Sv Ps. 241:1).

Ordet som såddes ut vattnades med tårar.

De som sår under tårar
skall skörda med jubel.

Gråtande går de

och sår sin säd.

Jublande kommer de

och bär sina kärvar.

Är detta fråga om förfluten tid eller framtid?

Grundtexten anger det inte klart.

Ty Herren är densamme. Han vill på nytt upprätta sitt folk.{/biblink}

Rättning uppåt, Guds folk!

(augusti 1983)